

Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) syntes at have fundet Noget, der kunde pege i den Retning; jeg kjender ikke nogen officiel Udtalelse af Regjeringen i den Henseende, men det synes at være rimeligt, at Regjeringen ikke har den Opfattelse af Fiertallets Betydning, som efter Grundloven maa være den rigtige. Ser man hen dertil, har Regjeringen kun $\frac{1}{4}$ af Vælgerne paa sin Side; men $\frac{1}{6}$ af Hørtforret og $\frac{1}{4}$ af Vælgerne, lad dem end veie nok saa Meget, vil, tror jeg, befindes lovlig let i Bøgttaalen.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det synes mig temmelig overflødigt, at allerede 2 af de 3 ærede Talere, der have havt Ordet, have erindret Regjeringen om, at det ikke er dens Fortjeneste, at der er Overflødighed af Penge i Statskassen; thi Regjeringen har jo ikke med et eneste Ord søgt at tilegne sig en saadan Fortjeneste. Jeg vil derimod sige, at dette Thing efter min Anskuelse i et ganske andet Maal end Regjeringen har Fortjenesten af, at Statskassen er saa fuld. Dette Thing har jo nemlig modfat sig de efter min Mening fornuftige og nødvendige Udgifter, der vare foreslaaede af Regjeringen, og for saa vidt det har villet sætte andre Foranstaltninger i Stedet for de af Regjeringen foreslaaede, hvilke Foranstaltninger om trent skulde koste det samme Beløb, som Regjeringens, vilde dog Vedtagelsen deraf ikke have tømt Statskassen, idet dette Thing, som bekendt, har villet søge særlig Dæknin g for Udgifterne i Statteydernes Lomme, gjen nem nye Skatter. Jeg vil altsaa hævde, at Regjeringen paa ingen Maade har givet Anledning til, at Noget skulde kunne sige, at vi have villet til egne os Væren for den gode Finantsstilstand, og jeg vil hævde, at dette Thing mere end nogen Anden har Fortjenesten af — for saa vidt det er nogen Fortjeneste — at Statskassen i dette Øeblik er saa fuld, som den er. Det ærede Medlem, som først havde Ordet (Berg), udtalte sig om to Punkter i Finantsloven. Hans Udtalelser vare jo i Dvrigt mere Udtalelser i Anledning af Finantsloven — og maaste neppe nok det — end om Finantsloven; men der var to Punkter, som det ærede Medlem fremdrog, der angik Finantsloven. Det ene var en Udgiftspost og det andet en Indtægtspost, som selvfølgelig begge ikke havde hans Billigelse. Udgiftsposten var den overordentlige Bevilling, der er søgt paa § 26 til Paabegyndelsen af overordentlige Forsvarsforanstaltninger. Det ærede Medlem ansaa det for givet, at en saadan Bevilling ikke vilde blive ydet af dette Thing, og jeg vil gjøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at han sandsynligvis bedre end jeg veed, hvad dette Things Mening er om disse Spørgsmaal; men naar det ærede Medlem bebrejdede Regjeringen, at den paa den Maade fremkom med Forlangende

om Penge til Forsvarsforanstaltninger, at den paa den Maade søgte at gjennemføre de Forsvarsforanstaltninger, som det ikke lykkedes denne Regjering i forrige ordentlige Samling, og som det heller ikke lykkedes de foregaaende Regjeringer i foregaaende Samlinger at gjennemføre ved særlig Lov, tror jeg nok med Bestemthed at turde sige, at det ærede Medlem gjorde Regjeringen fuldkommen Uret. Det har været og er Regjeringens Opgave af al Magt at søge at bøde paa den lidet tilfredsstillende Tilstand, hvori Landets Forsvars væsen er, og Regjeringen har søgt at formaa dette Thing saavel som det andet Thing til at gaa ind paa det Lovforslag om overordentlige Foranstaltninger, der blev forelagt isjor. Jeg skal ikke komme ind paa dette Lovforslags Gåing gjennem Thingene i den ordentlige Samling, ligesaa lidt som paa den Skjæbne, det havde i den overordentlige Samling; men jeg skal fastholde, at det er en fuldstændig skæve Opfattelse, naar man af det Udtryk, jeg brugte i den overordentlige Samling, at Regjeringen ikke vilde lade dette Lovforslag falde, uden at have gjort endnu et Forsøg paa at føre det igjennem, vil drage den Slutning, at det var Forsvarsagen, som Regjeringen tænkte sig Muligheden af at lade falde. Saa længe Regjeringen staar paa dette Sted, er det dens bestemte Villie at ville gjennemføre det i Forsvarsagen, som den anser for nødvendigt for Landet. Veten, ad hvilken vi kunne komme frem, er forholdsvis ligegyldig; det er Maalet, som det er os om at gjøre, og jeg vil tilføie, at for os betyde Personerne Intet. Hvem der skal gjennemføre Sagen, er os aldeles ligegyldigt, naar kun Sagen bliver gennemført. Det har tidligere været sagt fra denne Plads, at Sagen er villigere end den nuværende Regjering til at vige sin Plads for en anden, som kan og vil gjennemføre det, der efter alle Sagkyndiges Mening er nødvendigt for at sætte Landet i Forsvarstilstand; men Fordringen om, at vi skulle vige Pladsen for dem, der ville gjennemføre Noget, var ingen Anden end de Herrer selv anse for at være af nogen Værdi, tror jeg er uberettiget; i det Mindste opfatter jeg Sagen saaledes. Jeg tror ikke, at Noget, der kjender den nuværende Regjeringens Medlemmer, let skulde falde paa at tro, at det er os en særlig Tilfredsstillelse at sidde paa den Plads, hvorpaa vi nu sidde. Jeg forlanger ikke, at Alle, selv ikke Alle i denne Sal, skulle kjende os; men jeg tror, at Enhver, som kjender os, maa vide, at det vilde være os særdeles kjær, om vi kunde overlade til Andre at gjennemføre, hvad der efter vor bestemte Mening er det absolut Fornødne. Dette med Hensyn til den Udgiftspost, som ikke fandt det ærede Medlems Bifald. — Den anden Post, som det samme ærede Medlem fremdrog, angik, desuden jeg opfattede ham ret, de efter hans Angivelse c. 30 Mil lioner indirekte Afgifter, som han fandt vare dels